

HET BRANDOFFERALTAAR VAN DE TABERNAKEL (1)

hjms

Geliefde broeders en zusters, voor een antwoord op de vraag waarom het bestuderen van de Israëlitische Tabernakel zo belangrijk voor ons is, verwijs ik u naar de studie "[BELANG VAN DE TABERNAKEL – het](#)" dat ook op deze website kan worden gevonden.

In deze inleiding wil ik het zeer belangrijke Brandofferaltair, dat in de Voorhof van het Tabernakelcomplex stond, behandelen. Het Brandofferaltair was van cruciaal belang in de Joodse godsdienst, maar het is ook in schaduwbeeld het ontzagwekkende fundament van het christelijke geloof. Waarom? Omdat (en dat wil ik u op voorhand reeds vertellen) het Brandofferaltair verwijst naar het kruishout waarop onze Heiland Jezus stierf.

Omdat het onderwerp van de studie van het Brandofferaltair behoorlijk omvangrijk is, zal ik haar in drie gedeelten behandelen. Achtereenvolgens zal aan de orde komen in:

deel 1 Jezus stierf op (het Brandofferaltair van) het kruishout van Golgotha voor iedereen.

- Een eerste indruk van het Brandofferaltair.
- Het Brandofferaltair spreekt van een open uitnodiging voor ieder mens.

deel 2 Onze onverzoende zonden hebben vreselijke consequenties, maar wij genieten geweldige zegeningen indien die zonden worden verzoend door Jezus' Bloed.

- Het koper van het Brandofferaltair spreekt van oordeel over de zonde.
- Wat is zonde en wat zijn de gevolgen?
- De mens mag zich met God verzoenen.
- Wat heeft de dood en Opstanding van Jezus nog méér voor ons bewerkstelligd?

deel 3 Het offerdier moest het lijden ondergaan, teneinde acceptabel te zijn als zoenoffer.

- Het offerdier werd geslacht
- Het offerdier werd gestroopt
- Het offerdier werd in stukken gedeeld
- Het offerdier werd volkomen verteerd door het vuur
- Het proces van dood en Opstanding

Broeders en zusters, laten we eerst eens Ex. 27:1-8 lezen: *"Gij zult ook een altaar maken van sittimhout; vijf ellen zal de lengte zijn, en vijf ellen de breedte (vierkant zal dit altaar zijn), en drie ellen zijn hoogte. En gij zult zijn hoornen maken op zijn vier hoeken; uit hetzelfde zullen zijn hoornen zijn, en gij zult het met koper overtrekken. Gij zult het een rooster maken van koperen netwerk; en gij zult aan dat net vier koperen ringen maken aan zijn vier einden. En gij zult het onder den omloop des altaars van beneden opleggen, alzo dat het net tot het midden des altaars zij. Gij zult ook handbomen maken tot het altaar, handbomen van sittimhout; en gij zult ze met koper overtrekken. En de handbomen zullen in de ringen gedaan worden, alzo dat de handbomen zijn aan beide zijden des altaars, als men het draagt. Gij zult hetzelfde hol van planken maken; gelijk als Hij u op den berg gewezen heeft, alzo zullen zij doen."*

In gelijke zin kunt u ook Ex. 38:1-7 lezen. We lezen dat het Brandofferaltair hol was en van sittimhouten (acaciahouten) planken was gemaakt, doch met koper was overtrokken. Het was vierkant (5 x 5 el) en 3 el hoog. Aan de hoeken waren vier koperen hoornen bevestigd. In het midden van het altaar lag een koperen rooster. Hierop werd uiteraard het geslachte dier gelegd, dat moest worden verbrand. Aan de vier hoeken van het rooster waren vier koperen ringen bevestigd, waardoor twee met koper overtrokken handbomen van sittimhout werden gestoken, teneinde het altaar te kunnen vervoeren.

Zoals we in de boeken Exodus en Leviticus kunnen lezen, werden op dit altaar de talloze in de Joodse godsdienst voorgeschreven offeranden gebracht en vervolgens verbrand.

De allereerste offerande welke volgens het boek Leviticus, hoofdstuk één, moest worden gebracht was het brandoffer. Laten we ook Lev. 1:1-9 eerst eens lezen: *“En de HEERE riep Mozes, en sprak tot hem uit de tent der samenkomst, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Als een mens uit u den HEERE een offerande zal offeren, gij zult uw offeranden offeren van het vee, van runderen en van schapen. Indien zijn offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren; aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des HEEREN. En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem te verzoenen. Daarna zal hij het jonge rund slachten voor het aangezicht des HEEREN; en de zonen van Aäron, de priesters, zullen het bloed offeren, en het bloed sprengen rondom dat altaar, hetwelk voor de deur van de tent der samenkomst is. Dan zal hij het brandoffer de huid aftrekken, en het in zijn stukken delen. En de zonen van Aäron, den priester, zullen vuur maken op het altaar, en zullen het hout op het vuur schikken. Ook zullen de zonen van Aäron, de priesters, de stukken, het hoofd en het smeer, schikken op het hout, dat op het vuur is, hetwelk op het altaar is. Doch zijn ingewand, en zijn schenkelen zal men met water wassen; en de priester zal dat alles aansteken op het altaar; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.”*

Uiteraard kon een mannelijk rund alleen door rijke mensen als brandoffer voor hun zonden worden geofferd. Uit Lev. 1:10 en 14 verstaan we dat er ook een ram, tortelduiven, cq. jonge duiven als brandoffer geofferd mochten worden. Deze waren bestemd om door de minder rijke mensen, respectievelijk de arme mensen te worden geofferd.

Een eerste indruk van het Brandofferaltaar

We zullen nu trachten om een eerste indruk te krijgen van de geestelijke betekenis van het Brandofferaltaar en het brandoffer.

Het ging dus om het offeren van offeranden. Een *“offerande”* is in het Hebreeuws een *“korban”* (קרבן) en dit woord is uiteraard afgeleid van *“offeren”*. *“Offeren”* is in het Hebreeuws *“kaarav”* (קרב) en betekent *“naderbij komen, naderen”*. We zien hier meteen al Gods bedoeling met het offeren weerspiegeld. God wil dat wij Hem naderen. Hij wil dat wij dichtbij komen. God wil gemeenschap met ons hebben.

De plaats waar de offeranden werden gebracht, was een altaar. Het Nederlandse woord *“altaar”* is afkomstig uit het Latijn. De Latijnse betekenis komt hierna nog aan de orde. Maar de Hebreeuwse grondtekst van *“altaar”* is *“mizbeach”* (מִזְבֵּחַ), dat letterlijk *“een plaats om te slachten, om te offeren”* betekent. Het woord is een samentrekking van *“mi”* (מִ) dat een afgekorte aanduiding is voor *“plaats”* en van de werkwoordstam *“zaabach”* (זָבַח) dat *“slachten, doden, met de nadruk op offeren”* betekent. Dit werkwoord wordt gebruikt om het doden van dieren voor offerandes aan te duiden, maar dan niet voor het slachten van dieren door priesters, maar wel in relatie tot particuliere individuen die voor eigen rekening hun offerandes brachten. Met andere woorden, iedereen, naast de priesters ook het gewone volk, moest op dit altaar zijn offer brengen. Als de priesters dieren slachtten, werd vaak het werkwoord *“sjaachat”* (שָׁחַט) gebruikt, dat *“doden, slachten, afmaken, kelen”* betekent.

Het Brandofferaltaar was derhalve de plaats waar dieren geslacht werden om hen te offeren en die vervolgens met vuur werden verbrand. Als belangrijkste offerande werd op dit altaar een brandoffer gebracht, een volkomen, prachtig mannelijk runddier, waaraan geen enkel gebrek mocht zijn. NB, er werden overigens méér soorten offers gebracht.

Dit prachtige dier werd geslacht teneinde verzoening te doen voor een mens uit het volk van Israël (Lev. 1:2-4). Dit betekent dat het dier werd geslacht voor een individuele persoon, willekeurig wie dan ook, die de begeerte had om dit offer aan God te brengen.

Het dier werd geslacht als verzoening, als genoegdoening voor de zonden die deze persoon had begaan. Het dier moest worden geofferd op een *“mizbeach”*, de ultieme en de enige plaats waar persoonlijke individuen hun offerdier moesten brengen.

Dan moest hij eerst persoonlijk zijn hand op de kop van het dier leggen. Hij moest als het ware één worden met het offerdier dat in zijn plaats zou treden. Want het loon van de zonde is de dood, zoals we weten uit Rom. 6:23, maar dit dier zou nu voor hem sterven. Hij voelde onder zijn handen de angstbevingen van het offerdier, dat door de geur van al dat gestorte bloed bij het Brandofferaltaar besefte, dat er iets vreselijks met hem zou gaan gebeuren. Die persoon moest daarom een innerlijke bewogenheid en dankbaarheid ten aanzien van het offerdier ervaren, omdat hij besefte dat het zijn zonden waren, waardoor dit onschuldige dier zou moeten sterven. Het kan niet anders, dan dat iemand die met een eerlijk en verbrijzeld hart zijn offerande bracht, innerlijk werd bepaald bij zijn zonden, daar spijt van had en ze aan God beleed.

En dan moest die persoon zélf het dier de hals afsnijden en slachten, de huid aftrekken en in stukken verdelen. Waarna de priesters het bloed offerden en rondom het altaar sprengden en de voorgeschreven lichaamsdelen op het altaar schikten en met vuur aanstoken.

Dit brandoffer, dit vuuroffer, was dan een lieflijke reuk voor de Heer. Omdat de zonden van die persoon waren beleden en verzoend door het gestorte bloed van het offerdier (Lev. 1:9). Omdat de relatie tussen God en mens was hersteld. Zonder bloedstorting zal er immers géén vergeving geschieden, zegt Hebr. 9:22.

Geliefde broeders en zusters, indien we dit alles met een biddend hart overwegen, dan moeten we wel tot het diepe besef komen, dat dit Brandofferaltaar ons wijst op het kruis van Golgotha, waar Jezus als het volkomen, onberispelijke, zondeloze en volmaakte Lam van God in onze plaats stierf voor onze zonden. God gaf een volmaakt en onberispelijk Offerlam waaraan geen gebrek was (Lev. 1:3) om voor onze zonden verzoening te doen op het Brandofferaltaar van het kruis. Omdat alleen het zoenoffer van een volmaakt, zondeloos en daarom onschuldig Lam de roep van Gods Gerechtigheid om wraak en straf over onze zonden tot zwijgen kon brengen. Daarom ook heeft Hij uiteindelijk slechts welbehagen in een Bruid zonder vlek of rimpel (Efez. 5:27).

Maar broeders en zusters, het kruis van Christus is voor ieder mens een persoonlijke zaak, welke een individuele beslissing vraagt. Nét zoals ieder individu uit het volk van Israël zélf moest besluiten om een brandoffer te brengen. Ieder mens zal persoonlijk voor eigen rekening het kruis moeten aanvaarden en zijn zonden belijden, maar ook persoonlijk voor eigen rekening de offerande van zijn leven aan Jezus moeten brengen. Ieder mens zal zelf de verzoening met God moeten ervaren. U kunt u hiervoor niet beroepen op uw vrouw of uw man. Er zijn van die mannen die zeggen: *“Mijn vrouw is zo’n geweldige bidster, elke dag bidt zij een uur.”* Het is fijn dat die vrouw zo bidt, maar wat doet u zelf? Bidt u zelf? Straks, wanneer u voor de hemelse Rechter Jezus staat, zult u niet meer kunnen steunen op uw vrouw. Dan moet u zélf verantwoording afleggen. Zo zijn er ook mensen, die menen dat men christen wordt door geboorte. Neen, het feit dat u in een christelijk gezin bent geboren, maakt u geen christen. Alleen het feit dat u het Lam van God, onze Heer Jezus Christus als plaatsvervangend Zoenoffer en als uw Verlosser en Meester hebt aanvaard, maakt u tot een kind van God (Joh. 1:12).

Ieder mens zal zélf zijn hand op de kop van het offerlam moeten leggen. U zult zelf in diepe gemeenschap met het goddelijke Offerlam Jezus Christus moeten treden en uw zonden aan Hem moeten belijden. U zult moeten begrijpen en moeten verstaan dat Jezus in uw plaats onschuldig op het kruishout moest sterven. Dat Zijn onschuldig en kostbaar Bloed voor u werd uitgestort. Dat Jezus werd gestroopt voor u. Dat Jezus volkomen van al zijn heerlijkheid werd ontdaan voor u. Alleen dán zult u de diepe verzoening met God kunnen ervaren.

Het Brandofferaltaar spreekt van een open uitnodiging voor ieder mens

Geliefde broeders en zusters, zowel in de positie (de plaats) van het Brandofferaltaar in het Tabernakelcomplex als in zijn afmetingen zien we Gods grote liefde voor de wereld. Voor de

mensheid die reddeloos verloren zou zijn, indien Jezus niet Zijn reddingswerk op het kruis van Golgotha zou hebben volbracht. We zullen hierin zien, dat Zijn offer werkelijk voor ieder mens op aarde, voor iedere zondaar, is bestemd.

De positie van het Brandofferaltaar

In Lev. 1:5b lezen we dat het Brandofferaltaar vóór de deur van de Tent der Samenkomst stond. De precieze plek lezen we in Ex. 40:29-30. Het stond voor de Deur van de Tent der Samenkomst, maar tússten het Brandofferaltaar en die Deur stond nog het koperen Wasvat. Het Brandofferaltaar was daarom het alleréérste voorwerp dat de mensen zagen, wanneer men vanuit de woestijn (dat een schaduwbeeld is van het leven in de wereld zonder God) door de Poort de Voorhof van de Tabernakel betrad. De mensen werden dus onmiddellijk met dit altaar en met de indringende beelden van het slachten van dieren geconfronteerd. Het was dan ook een plaats die aandacht trok.

Het herinnerde hen aan het grote belang van het Brandofferaltaar. Het herinnerde hen er aan dat, indien zij verzoeningsofferanden voor hun zonden wensten te brengen of welke offeranden zij ook wilden brengen, deze volgens de Wetten van Mozes uitsluitend op en via dit Brandofferaltaar aan God mochten worden gebracht.

Broeders en zusters, we zagen reeds dat het Brandofferaltaar verwijst naar het kruis op Golgotha waar Jezus voor ons stierf. Zo zal ook elke persoon die vanuit de woestijn en wildernis van de wereld de gemeente des Heren betreedt, danwel op een andere manier kennis maakt met het Koninkrijk van God, alleréérst geconfronteerd (moéten) worden met het kruis van Jezus. In elke gemeente zal het kruis van Jezus duidelijk zichtbaar moeten zijn. En dan bedoel ik niet dat er een kruis aan de muur moet hangen. Neen, maar in de predikingen én in de gedragingen en onderlinge verhoudingen van de gemeenteleden zal het kruis van Jezus duidelijk aanwezig moeten zijn. Want in Gods wondervolle raadsplan neemt het kruis waarop Zijn geliefde Zoon stierf de allervoornaamste plaats in en dat moet per definitie een voor iedereen zichtbare en opvallende plaats zijn. Men kan die heilige God alleen en uitsluitend naderen via het kruis van Jezus. Niemand kan tot de Vader naderen dan door via Jezus. Alleen Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven (Joh. 14:6).

Ja, broeders en zusters, Jezus werd als het goddelijke Lam voor ons geslacht, zichtbaar tentoongesteld voor iedereen, voor de gehele mensheid. Ziet u toch op Hem en wordt gered! Joh. 1: 29 – *“Des anderen daags zag Johannes Jezus tot zich komende, en zeide: Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!”*

Het Brandofferaltaar was vierkant

Volgens Ex. 27:1 was het altaar vierkant, namelijk vijf ellen lang en vijf ellen breed. En ook hierin zien we een symbolische uitnodiging om tot Jezus te komen voor ieder mens en voor ieder volk. De vierkante vorm betekent dat de verzoening die op dit altaar tot stand komt, bestemd is voor de hele wereld.

Want vier is het getal dat (in geestelijke taal) verwijst naar Gods bemoeienis met de wereld. Denkt u maar aan de vier windrichtingen noord, oost, zuid en west. Joh. 3:16 – *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”*

Denkt u ook aan de vier seizoenen, lente, zomer, herfst en winter. Denkt u aan de vier elementen, lucht, vuur, aarde en water. Denkt u aan de vier evangelieën. Denkt u aan de vier rivieren die de Hof van Eden bevloeden.

Ook indien we de Hebreeuwse grondtekst nader onderzoeken, zien we dat de verzoening werkelijk voor iéder mens, wáár hij ter wereld ook woont, bestemd is. Het woordje “vierkant” dat in Ex. 27:1 is gebruikt, is het Hebreeuwse “ravoe-a” (רבוע). Uiteraard is dit woord verwant aan het Hebreeuwse woord voor “vier”, namelijk “arba’ah” (ארבעה). Maar veel belangrijker is dat de stam “raava” (רבע), waaruit “ravoe-a” (רבוע) is afgeleid, als (tweede)

betekenis heeft *“wijd verspreid uiteenliggen”*. De verlossing op grond van de verzoening die Jezus op het kruis tot stand heeft gebracht, is bestemd voor *é*lk mens die gelooft, hoe wijd verspreid zij ook over de wereld wonen. Zwart, bruin, geel, rood, blank, of men nu woont op de ijsvlakten van Groenland, of in de grote miljoenensteden, of op het platteland, of in de diepste jungles. Jezus stierf voor ieder mens. Joh. 3:16 – *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”*

Het getal vijf is het getal van de goddelijke verlossing. Het verwijst allereerst naar de vijf belangrijkste wonden van Jezus in Zijn handen, voeten en zijde, nadat Hij aan het kruis werd genageld. Maar denkt u ook aan het geld der verlossing van vijf sikkels (Num. 3:46-48). Denkt u aan de vijf stenen van David, waarmee hij Goliath versloeg. Denkt u aan de vijf broden, waarmee Jezus de schare voedde en de honger werd gestild (Matt. 14:17-19). Het getal vijf wordt in de Hebreeuwse taal uitgebeeld door de letter *“he”*. De *“he”* verwijst naar *“aanbidding”* en *“openbaring”*. Abram kreeg van God de naam Abraham, toen hij met God een verbond aanging en zich liet besnijden als teken van het verbond (Gen. 17:1-11). D.w.z. dat aan zijn naam de *“he”* werd toegevoegd. Abraham werd een aanbidder van God. En broeders en zusters, indien wij werkelijk een geopenbaarde blik op het kruis van Golgotha ontvangen en ons hart vullen met de wonden van Christus die Hij ontving voor ons, en wij besluiten om Hem voortaan te gehoorzamen en te gaan dienen, dan zal er ook in ons hart een diepe aanbidding van Jezus komen.

Ook de maten van het Brandofferaltaar weerspiegelen dus Gods grote Liefde voor de mensheid. In het kruis openbaart God aan ons Zijn grote Liefde. God wil de mens verlossen van elke zonde, God wil Zich met de mens verzoenen, hetgeen uitsluitend geschiedt kan door het kruis (2 Cor. 5:18-21). Gods uiteindelijke doel is, dat wij onze eigen trots en eigen eer en verheffing prijs zullen geven en aan Hem alle eer zullen geven. Hij wil dat wij net als Abraham een aanbidder van Hem worden en onze handen in aanbidding naar Hem zullen opheffen, zoals ook Abraham deed.

Het Brandofferaltaar was een hoge plaats

Het Nederlandse woordje *“altaar”* dat in het schriftgedeeltes van Exodus 27 en Leviticus 1 zo vaak wordt gebruikt, is afgeleid van het Latijnse *“altare”*. En dit woord is een samenstelling van twee woorden, namelijk van *“alta”*, dat *“hoog”* betekent, en van *“ara”*, dat wil zeggen *“een plaats waar een vuur brandt”*. Het branden van vuur was uiteraard logisch omdat de geslachte dieren moesten worden verbrand, opdat de rook als een lieflijke geur ten hemel zou kunnen opstijgen (Lev. 1:9).

Maar waar het hier om gaat is, dat het Brandofferaltaar volgens Ex. 27:1 drie ellen hoog was, dus eigenlijk een *té* hoge plaats om comfortabel aan te kunnen werken (een el varieerde tussen ongeveer 45 en 55 cm). Zeker als men bedenkt, dat de gemiddelde lengte van de mens eeuwen geleden veel minder was dan nu.

Gezien deze hoogte moet er waarschijnlijk een soort opgang (aarden helling) naar het altaar zijn geweest, teneinde het voor de priesters gemakkelijker te maken om aan het altaar te kunnen werken. Het schriftgedeelte Lev. 9:22, waar geschreven staat dat Aäron afkwam, nadat hij aan het altaar had geofferd, lijkt dit te bevestigen. Ex. 20:26 verbood de priesters echter om een trapje te gebruiken, opdat hun schaamte niet zou worden ontdekt.

Wat is Gods Woord dan subliem, als blijkt dat Hij bewust Zijn Zoon op een verhoogde plaats, namelijk het kruis (het altaar) liet sterven, opdat de mensen reeds van verre Zijn offer zouden kunnen aanschouwen om gered te worden. Net zoals de door de giftige slangen gebeten Israëlieten van verre op de koperen slang konden zien om genezing te vinden (Num. 21:1-9).

Joh. 4:14-16 – *“En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden; Opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren*

Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

Joh. 12:32-33 – *“En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken. (En dit zeide Hij, betekenende, hoedanigen dood Hij sterven zou.)”*

Het getal drie is het getal van de Drie-enige God, de Vader, de Zoon (het Woord) en de Heilige Geest. In hun goddelijk getuigenis zijn deze drie één. God openbaart Zich in de Vader, de Zoon en de Geest. Maar zij zijn één! Drie verwijst dus naar de volmaakte goddelijke getuigenis in de Zoon. Daarom zegt het Woord ook dat in de mond van twee of drie getuigen alle getuigenis zal bestaan. Het Brandofferaltaar is daarom het getuigenis van de Drie-enige God, namelijk dat dit de plaats is waar er verlossing voor de mens gevonden kan worden.

De hoornen van het altaar

Aan de vier hoekpunten van het Brandofferaltaar waren vier hoornen bevestigd (Ex. 27:2). Ook deze hoornen verwijzen naar reddende Gods Liefde voor ieder mens. Namelijk dat Hij aan hen een veilige en in symbolische zin ook krachtige schuilplaats van verlossing wil bieden. Aan elk individu en aan de gehele wereld, het noorden, oosten, zuiden en westen, wordt deze verlossing aangeboden.

Hoornen zijn in bijbelse taal symbolen van kracht (Ps. 18:2-3, Hab. 3:4, Luk. 1:68-71, Openb. 5:6). Maar waaróm zijn hoornen symbolen van kracht? Alléén omdat hoornen aan de kop zitten van een meestal erg krachtig dier, zoals een stier? Neen, broeders en zusters! Omdat hoornen het beeld zijn van de lichtstralen van Gods heerlijkheid. Daarin zit de kracht! Denkt u maar aan Johannes van Patmos, die als dood neerviel toen hij de geweldige heerlijkheid van Jezus de Hemelbruidegom zag (Openb. 1:17). Laten we Hab. 3:4 eens lezen: *“En er was een glans als des lichts, Hij had hoornen aan Zijn hand, en aldaar was Zijn sterkte verborgen.”* Het woord *“hoornen”* is hier eigenlijk onjuist vertaald. Het moet *“lichtstralen”* zijn. God Die omhult was met licht, had lichtstralen aan Zijn hand. Het Hebreeuwse woord dat voor *“hoornen”* in Ex. 27:2 is gebruikt, is *“keren”* (קרן) dat *“hoorn”* én *“lichtstraal”* betekent. Een voorbeeld in de bijbel is de geschiedenis toen Mozes van de berg afkwam met de twee stenen tafelen. Zijn aangezicht straalde zó sterk door de lange tijd in Gods aanwezigheid, dat de Israëlieten dat licht niet konden verdragen.

Ex. 34:35 – *“Zo zagen dan de kinderen Israels het aangezicht van Mozes, dat het vel van het aangezicht van Mozes glinsterde; derhalve deed Mozes het deksel weder op zijn aangezicht, totdat hij inging om met Hem te spreken.”*

Het woord dat hier voor *“glinsteren”* is gebruikt, komt van de werkwoordsvorm van *“keren”*, namelijk *“karan”* (קרן).

De vertalers van de Statenvertaling zijn overigens niet de enigen die *“hoorn”* met *“lichtstraal”* hebben verward. Één van de allergrootste schilders, ik dacht Michelangelo, heeft ooit een tekening of schilderij van Mozes gemaakt met de twee stenen tafelen in zijn handen. Hij heeft Mozes daarop afgebeeld met twee horens. De Joden denken dat Michelangelo Ex. 34:35 onjuist heeft vertaald en Mozes met een lichtstralend gelaat had moeten afbeelden.

Waarom is Gods verlossing door Jezus' Bloed zo krachtig? Omdat er sprake is van een eeuwige verlossing voor de mens (Hebr. 9:12). Het Brandofferaltaar, d.w.z. het kruis van Jezus is daarom een geweldige schuilplaats.

Dit zien we ook in schaduwbeeld, want in oud-testamentische tijden mochten overtreders van de Wet, die onopzettelijk kwaad of doodslag hadden begaan en vervolgens waren gevluht, de hoornen van het Brandofferaltaar beetpakken, waarna zij waren gevrijwaard van vergelding (1 Kon. 1:50-51; 2:28). De overtreder werd hier dus gerechtvaardigd van schuld (rechtvaardigmaking).

Zo geeft het kruis van Golgotha waarachtig verlossing aan elk mens die gelooft in het offer van Jezus. Wie verlangt om bekleed te worden met de witte klederen van Gods rechtvaardig-

making (2 Cor. 5:17,1-4), mag vluchten naar het kruis van Jezus en zich aan het kruis vastklampen. Het is Gods wil, dat wij bekleed zullen worden met witte klederen (Openb. 3:4-5; 6:11; 7:9; 19:8). En hoe worden onze geestelijke klederen wit? Dat gebeurt door het Bloed van het goddelijke Offerlam, Jezus Christus, Die op het Brandofferaltaar (het kruis) voor ons werd geslacht (Openb. 7:14).

Broeders en zusters, is God niet geweldig? Is Hij niet in eeuwigheid te loven en te prijzen voor alles wat Hij voor ons heeft gedaan? Dat Hij Zijn geliefde en dierbare Zoon vrijwillig voor ons overgaf in de smadelijke dood op het Brandofferaltaar van het kruishout van Golgotha? Hij kocht ons vrij uit een duistere, zondige wereld. Maar niet met geld of met goud of zilver. Neen, met het dierbare bloed van Zijn Zoon.

1 Petr. 1:18-19 – *“Wetende dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uw ijdele wandeling, die u van de vaders overgeleverd is; Maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam;”*

Jezus werd onschuldig verteerd door het vuur van Gods toorn. Voor ons zondaren die dit niet verdiend hebben, doch zelf aan dat kruis hadden moeten sterven. Wat een wondervolle genade. Weest u Hem toch voor eeuwig dankbaar en dient u Hem met uw gehele hart.

Amen.